

Ripoll marca el camí

written by Marc Gafarot | 9 de juny de 2023

Ignoro com acabarà l'elecció de batlle al consistori de Ripoll, però tinc clar que qui ha de governar és la Sílvia Orriols d'Aliança Catalana. D'entrada, ha passat la mà per la cara a la resta de partits, malgrat una llarga campanya insidiosa i d'intoxicació contra la seva persona i organització política. A més, els arguments per dir que Orriols representa el feixisme, la ultradreta o l'encarnació del KKK a la Catalunya vella em resulten tan pobres i insultants com la ultra-covardia i ultra-manca d'honorar els compromisos adquirits dels partits mal dits independentistes catalans. I aquí tothom calla per tapar-se les vergonyes pròpies i alienes, per cert.

El desvergonyiment és tal que la colla d'ERC, la CUP i, veurem fins a quin punt, Junts poden plantejar un cordó sanitari contra la figura de l'Orriols per ser l'encarnació del dimoni ultra al bressol de Catalunya i després, sense despentinar-se, pactar quan els convé amb el socialisme del 155 i de la repressió a Catalunya. Com que aquests partits res aprenen (de bo, s'entén), també s'han trobat amb una circumstància semblant en el cas de Badalona, on l'Albiol ha tret una sobirana i inqüestionable majoria absoluta, sent votat per molta gent catalanista o independentista que amb tota probabilitat havia votat prèviament formacions independentistes o d'esquerres. La seguretat és un punt cardinal en la vida de les persones i quan la veus amenaçada o la trobes a faltar, la gent deixa de banda la frivolitat d'alguns partits i adopta posicionaments més rigorosos. És per aquest i altres fets que l'independentisme no ha tingut la pàtina de seriositat i respectabilitat necessàries per fer l'anhelat pas endavant en les seves aspiracions nacionals i tot ha quedat en els llimbs, que no deixa de ser una derrota.

És clar, aquí el problema ja no és tant de les esquerres que

fa massa temps que van perdre el sentit de l'ordre i l'autoritat, que no pas autoritarisme. A casa nostra, amb l'excepció de l'Orriols i del Front Nacional de Catalunya, partits encara molt minoritaris, el discurs d'ordre conservador ha desaparegut per complet i pel que sembla és més un problema d'oferta electoral que no pas de demanda política i ciutadana. Als catalanistes, benintencionats però acomplexats amb mots com ordre, autoritat i jerarquia, els caldria tenir en compte que si aquests valors no s'imposen democràticament des dels partits d'obediència catalana, l'espanyolisme en les seves diferents versions estarà molt satisfet d'ocupar aquestes posicions i fer-se valdre i fort com el guardià de l'estabilitat i la pau social. Caldria reflexionar-hi, sobretot aquells que encara creuen en la bondat generalitzada de tothom, repeteixo tothom, que entra, s'instal·la i es queda a casa nostra. Fet que els nouvinguts, amb tota lògica, no acceptarien per llurs països, nosaltres ho permetem aquí, i a la resta d'Europa tres quarts del mateix, i nosaltres amb l'agreujant de ser una nació sense estat amb una llengua i cultura en vies d'assimilació si no hi posem remei polític o miracle d'origen diví. Curiosament aquest darrer també vindria de fora.

El catalanisme històricament ha estat un moviment modern, reformador del sistema i inclúsiu amb les persones que han vingut d'altres terres. És bo que així continuï, per bé que mai s'havia trobat tan amenaçat com ara per una pressió demogràfica objectivament impossible de ser raonablement integrada, almenys amb els instruments que ens atorga el migrat autogovern. Al fet català s'hi uneixen problemes comuns en altres latituds europees i que cal resoldre-les des del sistema, mai mirant cap a un altre cantó o menystenint-les, que és, aquí sí, el gran brou de cultiu i calador de vots de l'extrema dreta europea o de populismes de tota classe, també d'esquerres. No és gaire difícil explicar que un país significa drets i també deures, que expressen cohesió i unitat i que la llibertat sense ordre no és tal cosa, sinó que se'n

diu llibertinatge. I això és la decadència social i la negligència del sistema, quan en un altre temps hom admirava que Catalunya reconciliava harmònicament els valors conflictius, per bé que necessaris, de llibertat i ordre.